

3 « ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ». Ποτέ ίτλος έλαφροῦ έργου δέν ήτανε τόσο πετυχημένο λογοπαίγνιο καθως του καινούργιου στο θέατρο « Σαμαριζή ». Λένε οί κακές γλώσσες τών παρασκηνίων, με ζήλεια, πως πρόκειται για τή διασκευή κάποιας γαλλικῆς φάρσας λυπούμαι πού δέν θά μπορούσα να τὸ διαπιστώσω με ντοκουμέντα, έπει-

δή, δὲ θά ήτανε δυνατό να έχω διαβάσει όλα τὰ ατύπωτα θεατρικά έργα. Κι αν όμως παραδεχθούμε τήν κακολογία γι' αληθινή, οί δυὸ αξιόλογο συγγραφείς, ὁ Γκιαννακόπουλος και ὁ Σακελλάριος, με τίς τόσες τίς επιτυχίες, τὸ πιθανὸ ξένο κείμενο τὸ κάνανε γοργό, έξυπνο, ταιριασμένο με τούς ήθοποιούς και πολὺ καλά « έξελληνισμένο. » Δὲ συμφωνῶ καθόλου με δυὸ σημεῖα πού ὁ διάλογος γίνεται κάπως « δραματικός ». Οί ευγενικοί μου οί αναγνώστες πρέπει να ξέρουν πως δέν είναι τόσο ρόδινα τὰ πράματα στο έλαφρό μας θέατρο· κάνουν ὅτι θέλουν τυραννικά οί « αστέρες » του στο θίασο υπάσχει ὁ κόκκινης ὁ επικατάρατος αὐτὸς Εὐαγγελίδης τοῦ καλλιέργησε τήν πελοίθηση πως μπορεί να παίξει και ρόλους δραματικούς· πως να μὴν υπάσχουν λοιπὸν δραματικοὶ διάλογοι με χαμηλὴ μουρμουρα μάλιστα; ἔτσι αἰσθάνονται στο Μεταξουργεῖο τὴ δραματικότητα—. Βεβαιῶνω τὸν ἀξιολογο πάντα πρωταγωνιστὴ πως δέν περνάνε τὰ τέτια « δραματικά » στην πόλη πού εἶδε τὴ Μαρίκα, τὴν Παλαδίκη αἱ τόσους ἄλλους ὡς τὸν Κωτσόπουλο, τὸν Καλλιέργη και τὴ Μεταξά. Ὁ

θίασος ἐμφάνισε τὴν Χαντὰ καὶ ἦταν ὁμολογουμένως τρυφερὴ, ἀγνή καὶ χαριτωμένη, καθὼς ἐξόχως εὐχάριστη ἦταν ἡ Λαζαρίδου, ἡ πιὸ κομψὴ κυρία τῆς σκηνῆς μας. τὸ εἶδιο καὶ ἡ ἀρίφρητη Μαρίκα Νέξερ καὶ ὁ Κοκκίνης, ἐξὸν ἀπὸ τὰ «δραματικά» πὸν εἶπαμε: ὁ Κοκκίνης εἶναι τόσο «δραματικός» ὅσο εἶναι «κωμικὴ» ἡ Ἄννα Καλουτᾶ — ἄλλο ψῶντο καὶ τοῦτο. Ἐπαινος ταιριάζει στὸν Δοῦκα καὶ Μακρῆ, στὴ Γ. Βασιλειάδη, στὸ θανμάσιο Γ. Γαβριηλίδη, στὸν Κονταρίνη καὶ στὸν ἐλπιδοφόρο Γκιωνάκη. Ὁ Μανιατάκης δὲ φαίνεται ν' ἀπασχολεῖται καὶ τόσο μὲ τὴ γύμναση τῆς φωνῆς του, εἶναι πολὺ νέος καὶ θὰ χρει-

αστεῖ νὰ τραγουδάει πολὺ χρόνια ἀκόμη· δουλειὰ λοιπὸν οἱ νέοι καὶ μόνο δουλειά! Ὁ Μ. Ἀγγελόπουλος ἔδωσε μὲ τὰ σκηνικά του ὠραῖο περιβάλλον στὴν παράσταση, ἔχουμε ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ θυμίσουμε πὼς ἡ ἐπιθεώρηση περιμένει ἄλεια ἀπὸ τὸ γερὸ του τάλαντο, ἀντάξια μὲ τὴ δουλειὰ του πρόπερὸν στὸ «Πάνθεο» «Θαμπὰ Τζάμια» κλπ.). Οἱ κυρίες τοῦ θιάσου καταξοδευτήκανε στὸ ντύσιμο καὶ στίς ὑπερεπίσημες τουαλέτες σὲ μιὰ κανονικὴ συγκέντρωση ρωμαϊκο σπῆτι. Τὶ νὰ σοῦ κύνουν ὅμως οἱ βεντέτες τῆς ἐπιθεώρησης, ὅταν ἡ Κάτερίνα, ἡ Μεροκούρη καὶ ἡ Χατζηαργύρη, σὲ μιὰ φιλικὴ παρέα στὴν «Ἐπικίνδυνη στροφὴ», ντύνονται τόσο βασιὰ, πλῆξί στὴ μετροφορσύνη τοῦ σμόκιν τῶν κυρίων.

Ὅταν ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, βλέπετε στὸ θέατρο ντύσιμο πὸν δὲν τὸ ἐπιβάλλει ἡ οὐσία τοῦ ἔργου, νὰ ντροπέσαστε, γιὰτὶ ζητᾶνε νὰ σᾶς ἐκπλήξουν σὰ νὰ μὴν ξέρετε τὸ σωστὸ. Μὴ χειροκροτεῖτε τὸ φανταχτερὸ ντύσιμο. Ἐλ χειροῦνε νὰ θίξουν τὴ νοημοσύνη σας καὶ σᾶς φέρονται ἕλωσ οἱ ἐξερευνηταὶ πὸν ξεγελοῦν τοὺς ἄγριους

καὶ τοὺς δίνουν γυαλιστερά
κοματάκια ἀπὸ πιᾶτο, γιὰ
νὰ τοὺς πέρουν τὸ ἔλεφαν-
τόδοντο. Τὸ δικό σας εἶναι ὁ
θαυμασμὸς σας. Δὲ μιλάω
γιὰ τὴ μουσικὴ· εὐτυχῶς γιὰ
τοὺς συνθέτες, ποὺ θελήσα-
νε νὰ ξαναζωντανέψουν τὴν
κολοκυθένια ἀντίληψη τῆς
«μουσικῆς κωμωδίας» μ' ἄ-
σχημα φεῦ!